

תפילות

כל נדרי ונעילה

כל נדרי, ערבית, יזכור ונעילה - ליום הכיפורים

על פי נוסח האר"י ז"ל - חב"ד

Published and Copyrighted © 2008
by
KEHOT Publication Society
770 Eastern Parkway Brooklyn N.Y. 11213
tel: (718) 493-9250 - (718)774-4000

Order department:
291 Kingston Avenue /Brooklyn, New York 11213
(718) 778-0226 / FAX (718) 778-4148
www.kehotonline.com

בהזמנות לפנות אל:
הוצאת ספרים קה"ת
ת"ד 3, כפר חב"ד, טל': 03-9606018 פקס: 03-9606725
kehot@kehot.co.il

עריכה והפקה:

טל: (+972) 08-8502771
www.chazak.co.il
office@chazak.co.il

דפוס יד החמשה כפר חב"ד טל': 03-9606237

Printed in Israel

תפילות

כל נדרי ונעילה

כל נדרי, ערבית, יזכור ונעילה - ליום הכיפורים

על פי נוסח האר"י ז"ל - חב"ד

תפילת ליל יום הכיפורים

ברגעים שלפני כניסת היום הקדוש - נוהגים לומר - בשקט- פרקי תהלים (מפרק קטו עד פרק קכג).

על־מנת להיטהר ולהזדכך, עם התקדש עלינו היום הקדוש, יום הכיפורים, אנו פותחים בתפילה מיוחדת - תפילת 'כל נדרי' - שבה אנו מתירים את כל הנדרים.

פותחים את ארון הקודש ומוציאים ספרי תורה. מצוה גדולה היא להוציא את ספר התורה (הראשון) מארון הקודש, ולהתייצב ליד החזן במהלך תפילת 'כל נדרי'. עקב הרצון העז לזכות בזכות זו, נוהג בקהילות רבות "למכור" את הזכות הזו לכל המרבה במחיר, לטובת קופת בית הכנסת.

החזן עומד במרכז הדרך כלל על בימת הקריאה) כשהוא מוקף בספרי התורה - מימינו ומשמאלו. הוא פותח ראמירת מזמור תהלים זה, והציבור מצטרף אליו. הקהל עומד עד שספר התורה יחזור להיכל.

יְיָ מֶלֶךְ תִּגַּל הָאָרֶץ, שְׁמַחוּ אֵימִים רַבִּים: עֲנֵן וְעַרְפֵּל סָבִיבּוֹ,
צַדִּיק וּמִשְׁפָּט כִּבּוֹן כְּסָאוֹ: אֵשׁ לִפְנֵי תַלְדָּה, וּתְלַהֵט סָבִיב
צַרְיָו: הַאִירוּ בּוֹ קִיּוֹ תִבְלֵה רְאֵתָהּ וּתְחַל הָאָרֶץ: הָרִים כְּדוֹנָג
נִמְסוּ מִלִּפְנֵי יְיָ, מִלִּפְנֵי אֲדוֹן אֶל־הָאָרֶץ: הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם
צַדִּיקוֹ, וּרְאוּ כָּל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ: יִשְׂאוּ אֶל־עַבְדֵי פֶסֶל
הַמֶּת־הַלֵּלִים בְּאֵלִילִים, הַשֹּׁתְחוֹוֹלִים כָּל־אֱלֹהִים: שְׁמַעַה
וּתְשַׁמַּח אֶל־צִיּוֹן, וּתְגַלְגֵּל בְּנוֹת יְהוּדָה, לְמוֹנֵי מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ:
כִּי־אֲתָהּ יְיָ עֲלוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ, מִיֹּד נִעַלְתָּ עַל־כָּל־
אֱלֹהִים: אֲהַבִּי יְיָ שְׁנְאוֹ רַע, שִׁמְרֵ נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו, מִיַּד
רְשָׁעִים יִצִּילֵם:

הפסוקים האחרונים של המזמור נאמרים בקול רם, בכוונה עצומה.

אִוֵר זָרַע לְצַדִּיקָה, וְלִישְׂרֵי־לֵב שְׂמַחָה:

(האותיות הסופיות יוצרות את המילה: קר"ע) (האותיות הסופיות בגימטריא 'טוב'):

שְׂמַחוּ צַדִּיקִים בֵּינִי, וְהוֹדוּ לְזִכְרִי קִדְשׁוֹ:

מה היא התשובה?

מהי ההגדרה המדויקת של 'תשובה'? כך מגדיר זאת הרמב"ם: "תשובה היא, שיעזוב החוטא חטאו, ויסיר את החטא ממחשבתו, ויגמור בליבו שלא יעשהו עוד, ויתנחם (יתחרט) על העבר; עד שיעיד עליו יודע תעלומות (הקדוש־ברוך־הוא) שלא ישוב לזה החטא עוד לעולם".

תפילת ליל יום הכיפורים

הקדמת "על דעת המקום" המתירה את התפילה עם "עבריינים", נוספה בתקופת אנוסי ספרד, בעת שאנוסים רבים הצטרפו לתפילות היום הקדוש, למרות שבמהלך השנה הם לא הקפידו על שמירת זהותם היהודית.

החזן אומר שלוש פעמים, בקול נמוך.

**עַל דְּעַת הַמָּקוֹם וְעַל דְּעַת הַקְּהָל בִּישִׁיבָה שָׁל מַעֲלָה
וּבִישִׁיבָה שָׁל מַטָּה אָנּוּ מִתִּירִין לְהַתְּפַלֵּל עִם הָעִבְרָיִים:**

החזן פותח באמירת תפילת 'כל נדרי' שלוש פעמים. בפעם הראשונה בקול נמוך, בפעם השנייה קולו יתגבר, ובשלישית בקול רם. הקהל מצטרף עמו לתפילה, בשקט.

**כָּל נְדָרֵי יִאֲסְרֵי. וְשָׁבוּעֵי וַחֲרָמֵי. וְקוֹנָמֵי. וְקוֹנוּסֵי. וְכַנּוּיֵי.
וְאֲנִדְרָנֵי. וְדֹאֲשַׁתְּפַעְנָא וְדֹאֲחַרְמִינָא. וְדֹאֲסַרְנָא עַל
נַפְשַׁתְנָא. מִיּוֹם כְּפָרִים זֶה. עַד יוֹם כְּפָרִים הַבָּא עֲלֵינוּ לְטוֹבָה:
בְּכֻלָּהוֹן אַחַרְמִנֵּי בְּהוֹן. בְּלָהוֹן יְהוֹן שְׁרָן. שְׁבִיקוֹן. שְׁבִיתוֹן.
בְּטָלוֹן וּמְבַטְלוֹן. לֹא שְׁרִירִין. וְלֹא קִימִין: נְדָרְנָא לֹא נְדָרֵי.
וְאֲסַרְנָא לֹא אֲסָרֵי. וְשָׁבוּעַתְנָא לֹא שְׁבוּעוֹת:**

תרגום: כל הנדרים ואיסורים ושבועות וחרמים וקונמות וכנויים, שנדרנו ושגשבענו ושהחרמנו ושארמנו על נפשתינו, מיום כפרים זה עד יום כפרים הבא עלינו לטובה; ככולם מתחטים אנו עליהם. כולם יהיו מותרים, עזובים, מוטבטים, בטלים ומבוטלים, לא שרירים ולא קיימים; נדרינו אינם נדרים, ואיסורינו אינם אסורים, ושבועותינו אינן שבועות.

כל נדרי

תפילת 'כל נדרי' מתייחסת לנדרים שאדם נודר מרצון, בינו לבין האלוקים. ברם, אדם שנודר או מבטיח דבר מה לחברו, אין נוסח 'כל נדרי' מתיר לו את נדרו! הוא מחויב לקיים את דברו, ולפייס את חברו. זו הסיבה שתפילה זו גררה האשמות לא מוצדקות במהלך מאות בשנים מקרב הגויים. הם היו סבורים שבתפילה זו מפרים היהודים את כל נדריהם, ולפיכך הבטחותיהם במהלך השנה אינן שוות מאומה. הגיעו הדברים לידי כך שבימי הביניים יהודים נדרשו לעתים להישבע שבועה מיוחדת לפני שהעידו עדות כלשהי בבית המשפט, בשל חשש מתפילת 'כל נדרי'...

רבינו תם (רבי יעקב בן מאיר, מבעלי ה'תוספות') שינה את נוסח תפילה זו כך שתתייחס רק לנדרים שייעשו בעתיד, ולא על נדרים שנדרו בעבר. שינוי זה מצוי בכל המחזורים האשכנזיים.

תשובה מתוך שמחה

בספרי קבלה מתארים שני סוגים של 'תשובה', האחת נעלית מחברתה: 'תשובה תאה' (נחותה), ו'תשובה עילאה' (נעלית).

ב'תשובה תאה' האדם מתבונן בכך שחטאיו גרמו לו להיות רחוק מאלוקים, הוא מתמרמר על מצבו הרוחני עד ששב בתשובה שלימה. לעומת זאת, ב'תשובה עילאה', האדם מתבונן בגדולת ה' ובגודל מעלת נשמתו שלו שהיא 'חלק אלקה ממעל ממש', ומיד רגש של רחמנות ממלא את כל ישותו - 'כיצד הרשיתי לנשמה האלוקית לכוון העצום האצור בי - להתבזבז לריק? באיזה דרגא מצוי אני, ולאיוו דרגא הייתי מסוגל להגיע?!'. התבוננות בענייני 'תשובה עילאה' פועלת על היהודי התמסרות מוחלטת ומיידידת לרוחניות, תשובה מתוך שמחה.

פיוט "יעלה תחנונינו"

אומרים סדר סליחות מיוחד לליל יום הכיפורים. בקהילות רבות נהוג לשיר יחדיו את הפזמון. פותחים את ארון הקודש, יש לעמוד בזמן שארון הקודש פתוח. לזקנים וחולים מותר לשבת.

יעלה תחנונינו מערב. ויבוא שועתנו מבקר. ויראה רנונינו. עד ערב:
 יעלה קולנו מערב. ויבוא צדקתנו מבקר. ויראה פדיונינו. עד ערב:
 יעלה עניינו מערב. ויבוא סליחתנו מבקר. ויראה נאקתנו. עד ערב:
 יעלה מנוסנו מערב. ויבוא למענו מבקר. ויראה כפורנו. עד ערב:
 יעלה ישענו מערב. ויבוא מהרנו מבקר. ויראה חנונינו. עד ערב:
 יעלה זמנונו מערב. ויבוא ועודנו מבקר. ויראה הדרתנו. עד ערב:
 יעלה דפקנו מערב. ויבוא גילנו מבקר. ויראה בקשתנו. עד ערב:
 יעלה אנקתנו מערב. ויבוא אליך מבקר. ויראה אלינו. עד ערב:

סוגרים את הארון, וממשיכים:

שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, עֲדִיד לְבַשֵּׁר יְבֹא: יְבֹא כְּלִבְשֵׁר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ יי: יְבֹא וְיִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ אֲדָנִי, וְיִכְבְּדוּ לְשִׁמְךָ: בָּאוּ גִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה, נִכְרַעַה לְפָנֶיךָ עֲשֵׂנוּ: בָּאוּ שְׁעָרָיו | בְּתוֹדָה חֲצֵתָיו בְּתַהֲלֵוֹ | הִדְוִלוּ בְּרַכּוֹ שְׁמוֹ: הִנֵּה | בְּרַכּוֹ אֲתִיּוֹ כְּלֵעֲבָדֶי יי, הַעֲמִידים בְּבֵיתֶיךָ כְּלִילֵי: שְׁאוּ יְדֵיכֶם קִדְשׁ, וּבְרַכּוּ אֲתִיּוֹ: נְבֹאָה לְמִשְׁכְּנֹתָיו, גִּשְׁתַּחֲוֶה לְהֵדָם רְגָלָיו: רֹמְמוּ יי אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוֶה לְהֵדָם רְגָלָיו, קְדוֹשׁ הוּא: רֹמְמוּ יי אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוֶה לְהֵדָם רְגָלָיו, הַקְדוֹשׁ יי אֱלֹהֵינוּ: הַשְׁתַּחֲוֶה לִי בְּהִדְרַת־קִדְשׁ, חֵילוֹ מִפְּנֵי כְּלֵהָרִץ: וְאַנְחֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ, נְבֹאָה בֵּיתְךָ, גִּשְׁתַּחֲוֶה אֱלֹהֵיכֶם לְקִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ: גִּשְׁתַּחֲוֶה אֱלֹהֵיכֶם לְקִדְשֶׁךָ וְנִזְדָּה אֶת־שִׁמְךָ עַל־חֲסִדְךָ וְעַל־אֲמִתְךָ, בִּירְהוּבֵיךָ עַל־כְּלֵהָרִץ: יי | אֱלֹהֵי צִבְאוֹת מִי יוֹד חֲסִין | יי, וְאַמוֹנְתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ: כִּי מִי בִשְׁחַק יַעֲרֶךְ לִי, יִדְמָה לִי בְּגִי אֱלֹהִים: בִּירְהוּבֵי אֲתָה

מהי האמת שלך?

חסיד אחד החל לשלוח ידו במסחר וראה ברכה בעמלו. הוא ניהל את עסקיו עם אנשי אצולה, מושלים ורוזנים. מכיוון שלא הרגיש בנוח להתהלך בין הסוחרים כשהוא לבוש בגדיו החסידיים, מצא לעצמו פתרון: כשהיה בעירו לבש בגדי חסידים, אולם בצאתו לענייני עסקיו פשט את לבשו בגדי סוחר הדורים, כלבושי הגויים. לאחר תקופה ממושכת, החל החסיד להרהר בהנהגתו. הוא הגיע לכלל מסקנה שאין זה מן הראוי להיות 'צבוע' ולשקר על הסובבים אותו: "הלא במשך רוב שעות היממה לבוש אני כגוי, כיצד מרשה אני אפוא להוליך שולל את חבריי ולהלך ביניהם בבגדי חסיד?"

הרהר בדבר ולבסוף גמר אומר שלא ישקר עוד. אכן, יום אחד הוא הופיע בבית המדרש כשהוא לבוש בבגדי סוחר. הוא ניגש מיד אל הרבי כדי להסביר לו את פשר הדבר - "רבי, החלטתי להפסיק לשקר". חייך אליו הרבי והשיב: "ידעתי, בני, שבשעה שנוסע אתה לענייני עסקים הנך לבוש בבגדי גויים, אך הנחת שאתה נאלץ 'לשקר' שם, ואילו האמת' שלך מצויה כאן; כעת מבשר אתה לי שההיפך הוא הנכון...". הנמשל: לעתים, כאשר אנו מתעוררים ועושים תשובה, צצה לה מחשבה בראש: האם אין אנחנו משקרים? האם אין אנחנו 'צבועים'? הלא במהלך השנה כולה התנהגנו באופן שונה! זאת עלינו לזכור: שם, בימות החול, 'שקרנו', אך ביום הקדוש מתגלית לה האמת' האמיתית ביותר שבפשוטנו. אין כאן לא צביעות ולא העמדת פנים.

ועשה נפלאות, אתה אלהים לבדך: כי גדול מעל־שמים חסדך, ועד־שחקים אמתך: גדול יי ומהלל מאד, ולגדלתו אין חקר: כי גדול יי ומהלל מאד, גורא הוא על־פל־אלהים: כי אל גדול יי, ומלך גדול על־פל־אלהים: אשר מי־אל בשמים ובארץ אשר־יעשה כמעשיך וכגבורתך: מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה, כי בכל־חכמי הגוים ובכל־מלכותם מאין כמוך: מאין כמוך יי, גדול אתה וגדול שמך בגבורה: לך זרוע עס־גבורה, תעזו ידך תרום ימינך: לך יום אף־לך לילה, אתה הכינות מאור ושמש: אשר בידו מחקר־ארץ, ותועפת הרים לו: מי ימלא גבורות יי, ישמיע פל־תהלתו: לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, פירכל בשמים ובארץ: לך יי הממלכה, והמתנשא לכל | לראש: לך שמים אף־לך ארץ, תבל ומלכה אתה ישרתם: אתה הצבת פל־גבולות ארץ, קיץ והרף אתה יצרתם: אתה רצצת ראשי לוחותיהם, תתננו מאכל לעם לצייס: אתה בקעת מעין ונחל, אתה הובשת נהרות ארץ: אתה יררת בעוז ים, שפרת ראשי תנינים על־המים: אתה מושל בגאות הים, כי זוא גליו אתה תשבחם: גדול יי ומהלל מאד, בעיר אלהינו הר־קדשו: יי אלהי ישראל ישב הכרבים אתה־הוא האלהים לבדך: אל נערץ בסוד־קדשים רבה, וגורא על־פל־לביבו: ויודו שמים פלאך יי, אף־אמונתך בקהל קדשים: לכו נרננה ליי, נריעה לצור ישענו יקדמה פניו בתודה, בזמרות נריע לו: צדק ומשפט מכון בסאך, חסד ואמת קדמו לך: אשר יחדו נמתיק סוד, בבית אלהים נחלך ברנש: אשר־לו הים והוא עשהו ישת ידיו יצרו: אשר בידו נפש פל־חי, ורוח פל־בשר־איש: הנשמה לך והנפש פל־ך, יוסה על עמלך: הנשמה לך והנפש שלך, יי עשה למען שמך: אתאנו על שמך יי עשה למען שמך: בעבור פבוד שמך, כי אל־חנון ורחום שמך: למען־שמך יי, חלחת לפנינו כי רבי־הוא:

צור החלמיש

"כי ה' אלוךך אש אוכלה הוא". הקשר של היהודי עם הקדוש־ברוך־הוא משול לאש: אש בוערת זקוקה לחומרי־בעירה בהם הלהבה תאחו. כמריכן, כדי שהאש תבער יש להקפיד שחומרי כווי, מים ועפר, לא יפגעו בלהבה ויכבוה.

כך היא גם האש הבושרת בנשמתו של כל יהודי: לימוד התורה וקיום מצוות עשה, הם כעין חומרי בעירה המזינים את הלהבה שבנשמה, ומגדילים את מידת האהבה לה' שבנפש. כמריכן, על האדם להישמר ולהימנע מעבירות ואיסורי תורה, מצוות לא־תעשה, המהווים מפגעים ומכבים את להבת הנשמה.

אך מה יעשה אדם שלא הזין את להבת נשמתו במצוות, ולפעמים אף גרם לכיבויה הלהבה בעבירות חס ושלים? כיצד יכול הוא להבעיר שוב את אותה להבה כבויה?

כדי להבעיר אש חדשה, יש להשתמש במקור האש - צור החלמיש - אבן שבה האש מצויה תמיד. האש שבאבן זו אינה נתונה לשליטת מים או עפר. קיומה הוא תמיד.

זוהי כוחה של 'תשובה': התשובה נובעת מעומק הנפש, מקום שם הלהבה בוערת ללא הפסקה. היא חושפת את הקשר העצמותי, הבלתי־תלתי, בין היהודי לבין קונו. כאשר 'אש' זו מתגלית בנפשו, היא דומה ללהבה אדירה הפורצת ומבעירה כל דבר הנקרה בדרכה. "אין דבר העומד בפני התשובה".

זהו מה שאמר הקדוש־ברוך־הוא למשה, כשמחל וסלח על חטא העגל: "ושמתוך בנקרת הצור". רמז על קיומה של אותה אש פנימית ונצחית, בדוגמת צור החלמיש, אש של אהבה הבושרת בעומק לבבו של היהודי בתמידיות, ללא שינויים וללא הפסק.

החזן קורא כל קטע והציבור אחריו. ישנן קהילות שבהן נוהגים שהקהל כולו שר את הפיוט ביחד, כשקול החזן נשמע ברמה.

**דְּרַבְּךָ אֱלֹהֵינוּ . לְהֶאֱרִיךְ אַפְּךָ . לְרָעִים וְלַטּוֹבִים .
וְהִיא תְהַלְתֶּךָ:**

**לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵינוּ עֲשֵׂה . וְלֹא לָנוּ . רְאֵה עַמִּידָתְנוּ .
דְּלִים וְרָקִים:**

תַּעֲלֶה אֶת הַלֵּל לְעֵלָה גְדוּהַ . תִּנְחַם עַל עַפְרָ וְאַפְרָ: תִּשְׁלַח חַטָּאֵינוּ וְתַחַן
בְּמַעֲשֶׂיךָ . תֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה:

**דְּרַבְּךָ אֱלֹהֵינוּ דְהֶאֱרִיךְ אַפְּךָ לְרָעִים וְלַטּוֹבִים . וְהִיא תְהַלְתֶּךָ:
לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵינוּ עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ . רְאֵה עַמִּידָתְנוּ דְלִים וְרָקִים:**

תפילת "אל מלך" נאמרת פעמים רבות במהלך יום כיפור, והיא מבטאת את סליחת הקדוש-ברוך-הוא לעמו. אומרים אותה ביחד ובעמידה.

**אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כְּסֵא רַחֲמִים וּמְתוּנָה וְיִסְדוֹת . מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ . מַעֲבִיר
רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן . מְרַבֵּה מַחִילָה לַחַטָּאִים . יוֹחֵה לְפוֹשְׁעִים . עֹשֶׂה צְדָקוֹת
עִם כָּל־בָּשָׂר וְרוּחַ . לֹא כְרַעַתָּם תִּגְמֹל . אֵל הַיְיָ לָנוּ לֹמֵר שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה .
זְכַר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה . כְּהוֹדַעְתָּ לָנוּ מִיְיָ כִּמּוֹ שְׁכָתוּב וַיֵּרַד יי
בְעֵנָן וַיִּתְיַצֵּב עַמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא כִשֵּׁם יי .**

ממתינים שהחזן יסיים את הפיסקה הקודמת, ואז הכול נכנס יחד, ביניה גדולה, את שלוש-עשרה מדות הרחמים:

וַיַּעֲבֹר יי | עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

**יי | יי אֵל רַחוּם וְחַנוּן אַרְךָ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וְאַמֶּת:
נִצַּר חֶסֶד לְאַלְפִים נִשְׂא עֵינָי וּפִשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְוָה:
וְסַלְחָתָ לְעֹגֵגְנוּ וְלַחַטָּאתָנוּ וְנַחֲלָתָנוּ:**

באמירת המלים "חטאנו", "פשענו", מכים על הלב

**סְלַח־לָנוּ אֱבִינוּ כִּי חָטָאנוּ . מוֹחֵל־לָנוּ מִלְּכָנוּ כִּי פָשַׁעְנוּ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלַח, וְרַב־חֶסֶד
לְכָל־קְרֹאִיךָ:**

**הַאֲזִינָה יי תְּפַלְתָּנוּ, וְהַקְשִׁיבָה בְּקוֹל תְּחִנוּנֵינוּ: הַקְשִׁיבָה | לְקוֹל שׁוֹעֲתָנוּ מִלְּכָנוּ וְאֱלֹהֵינוּ
כִּי־אֵלֶיךָ נִתְפַלֵּל: תְּהִי זָא אוֹנֶךָ־קִשְׁבָת וְעֵינֶיךָ פְתוּחוֹת אֶל־תְּפִלַּת עַבְדֶּיךָ עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל: וְשִׁמְעֵת הַשָּׁמַיִם מְכוּן שְׁבַתְךָ אֶת־תְּפִלָּתָם וְאֶת־תְּחִנָּתָם וְעֲשִׂית מִשְׁפָּטָם: וְסַלְחָתָ
לְעַמְּךָ אֲשֶׁר חָטְאוּ־לְךָ:**

בְּרַחֵם אֵב עַל-בָּנָיִם, כִּן תְּרַחֵם יי עֲלֵינוּ: לֵי הַיְשׁוּעָה, עַל-עַמְךָ בְּרַכְתָּךְ סֵלָה: יי
 צָבָאוֹת עִמָּנוּ, מִשְׁגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה: יי צָבָאוֹת, אֲשֶׁר־יְאָדָם בְּמַח
 כָּד: יי הַיְשׁוּעָה, הַמִּלְחָמָה יַעֲנֵנוּ כִּי־מִקְרָאֵנוּ: סֵלַח-נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדְּךָ
 וְכַאֲשֶׁר נִשְׁאַתָּה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד-הַנּוֹה: וְשֵׁם נְאֻמָּה:

ממתינים לחזן, וקוראים בקול רם, יחדיו, את פסוק הסליחה:

וַיֹּאמֶר יי סֵלַחְתִּי בְּדַבְּרְךָ:

הַפֶּה אֱלֹהֵי | אֲזַנְךָ וּשְׁמֹעַ, פֶּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שְׂמֹמְתֵינוּ, וְהַעִיר אֲשֶׁר-נִקְרָא שְׁמֶךָ
 עֲלֵיהֶ, | לֹא עַל-צַדִּיקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ, כִּי עַל-רַחֲמֶיךָ
 הַרְבִּים: יי | לְשִׁיבָה, אֲדֹנָי | סֵלַחְהָ, אֲדֹנָי הַקְּשִׁיבָה וַעֲשֵׂה, אֶל-תַּאֲחָר, לְמַעַנְךָ
 יי, כִּי-שְׁמֶךָ נִקְרָא עַל-עִירְךָ וְעַל-עַמְךָ:

זיוט "סלח נא"

פותחים את ארון הקודש.

הפיוט עוסק בבקשת סליחה ומחילה, והוא מסודר על-פי האל"ף בי"ת. בכל שורה בפיוט –
 שתי אותיות. החזן קורא את הקטע הראשון והציבור חוזרים אחריו ומוסיפים וקוראים גם
 את הקטע השני, ומכאן ועד לסיום הפיוט, יקרא קודם הציבור והחזן יחזור אחריהם. ישנן
 קהילות שבהם נוהגים שהקהל כולו שר את הפיוט ביחד, כשקול החזן נשמע ברמה.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

סֵלַח-נָא אֲשָׁמוֹת וּפְשָׁעֵי לְאִמְךָ. לַעֲוֹן בְּנֶיךָ. בַּל יַחַרֶה
 וְעַמְךָ:

סֵלַח-נָא גַּעְוָלָם וַיַּחֲיוּ מִמְקוֹר עַמְךָ. לַעֲוֹן דְּגִלְךָ יִיא. וְתַנַּחֵם
 בְּנֵי־אִמְךָ:

סֵלַח-נָא הַכֹּל מוֹדִים וְעוֹזְבִים כְּרִשׁוּמְךָ. לַעֲוֹן וּפְשַׁע מְחַל.
 לְמַעַן שְׂמֶךָ:

סֵלַח-נָא זְדוֹנוֹת וּשְׁגָגוֹת לְבְרוּאֵי לְשִׁמְךָ. לַעֲוֹן חַטָּאִימוּ חַטָּא.
 בְּנִדְיַבַת גְּשָׁמְךָ:

סֵלַח-נָא טַפְשׁ טַפְלוֹת רְשָׁעֵי עַמְךָ. לַעֲוֹן יְדִידֶיךָ יִבְקֵשׁ וַאֲיַנְנוּ.
 בְּנֵי־אִמְךָ:

סֵלַח-נָא פַחַשׁ פּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִיִּים לְעַמְךָ. לַעֲוֹן לְקוֹחֶיךָ כְּפָר.
 בְּטוֹב טַעַמְךָ:

תפילת נעילה

תפילה זו נאמרת בדבקות ובנעימה ייחודית. גם נשים משתדלות להשתתף בתפילה זו. פותחים את ארון הקודש והוא נשאר פתוח כל התפילה, עד אחרי התקיעה המסיימת:

אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ, עוֹד יְהַלְלוּךָ סֵלָה: אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכַּכָּה לֹא, אֲשֶׁרִי הָעַם שֵׁנִי אֱלֹהִיו: תְּהַלֵּה לְדוֹד, אֲרוֹמְמֶךָ אֱלֹהֵי הַמְּלֶכֶת, וְאֶבְרַכְךָ שְׁמוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֶבְרַכְךָ, וְאֶהְלֵלְךָ שְׁמוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: גְּדוֹל יְיָ וּמַהֲלֵל מְאֹד, וְלִגְדֻלְתּוֹ אֵין חֶקֶר: דוֹר לְדוֹר שֶׁבַח וְעֵשִׂיף, וּגְבוּרַתְךָ יִגְדוּ: הֵדֵר כְּבוֹד הַיּוֹדֶה, וְדַבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁירָתְךָ: וְעִזּוֹן נוֹרָאוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ, וְגִדְלַתְךָ אִסְפְּרָנֶה: זָכַר רַב־טוֹבוֹךָ יִבְעֵן, וְצִדְקַתְךָ יִרְנְנוּ: חֲנּוּן וְרַחוּם יְיָ, אֲרַךְ אַפָּיִם וְגִדְל־חֶסֶד: טוֹב יְיָ לְכָל, וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדֶה יְיָ כָּל־מַעֲשָׂיךָ, וְחִסִּידֶיךָ יִבְרַכְכֶּה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמְרוּ, וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ: לְהוֹדִיעַ | לְבַנְיָ הָאָדָם כְּבוֹרְתוֹ, וְכְבוֹד הֵדֵר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ, מַלְכוּת פְּלִעֵלָמִים, וּמְשַׁלֵּטָה בְּכָל־דוֹר וָדוֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנְּפִלִים, וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים. עֵינֵי־הַלְּאִלִּיךָ יִשְׁבְּרוּ, וְאַתָּה גּוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אֲכָלָם בְּעֵתוֹ: פּוֹתֵן אֶת־הַיָּם, וּמְשַׁבֵּעַ לְכָל־חַי רִצּוֹן: צְדִיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו, וְחִסִּיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו. קְרוֹב יְיָ לְכָל־קְרָאיו, לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֵמֶת: רִצּוֹן־יִרְאֵהוּ יִגְשֵׁהוּ, אֶת־שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֲהַבָּיו, וְאֵת כָּל־הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד: תְּהַלֵּת יְיָ יִדְבַר פִּי, וּיְבָרֶךְ כָּל־בֶּשֶׂר שֵׁם קִדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאַנְחֵנוּ | נִבְרַךְ יְיָ, מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

תפילת נעילה

כשהשמש נוטה לשקוע והיום הקדוש קרב לסיימו, מתפללים את תפילת ה'נעילה'. תפילת זו מבשרת כי שערי השמים ננעלים. המשפט בבית הדין של מעלה שהחל בראשי־השנה, בא כעת אל קיצו. תפילה זו היא חתימת גזר הדין.

זוהי אפוא הזדמנות אחרונה לבקש מהבורא 'חתימה טובה'. לא בכדי האווירה בבית הכנסת מחשמלת, ולמרות הצום הכול מתפללים בכוונה גדולה ומשקיעים בתפילה את כל כוחות הנפש. בכל מקום בו אומרים במהלך תפילות הימים הנוראים 'כתבנו', בתפילה זו משתמשים במילה 'חתמנו'.

ביטוי לחשיבות התפילה ניתן למצוא בדיני והלכות התפילה - "יתאמץ מאוד לכוון בתפילת 'נעילה', וישים אל ליבו לשוב אל ה' בתשובה שלמה, כי תכליתם של כל עשרת ימי תשובה הוא יום־הכיפורים, ותכליתו של יום הכיפורים היא תפילת נעילה, ואם לא עכשיו - אימתו?"...

וְכֵן לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבֵי פֶשַׁע בִּיעֶקֶב, נָאִם יי: וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר יי,
רוּחִי אֲשֶׁר עֲלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר־שָׁמְתִי בְּפִיךָ, לֹא־יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַעְךָ
וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעְךָ, אָמַר יי מַעֲתָה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה קְדוֹשׁ, יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:
וְקָרָא זֶה אֱלֹהֵהּ וְאָמַר, קְדוֹשׁ | קְדוֹשׁ, קְדוֹשׁ יי צְבָאוֹת, מְלֵא כְלֵהָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
וּמִקְבְּלֵי דִין מִזְדִּיקִי, וְאֶמְרִין קְדִישׁ בְּשֵׁמִי מְרוֹמָא עֲלָאָה בֵּית שְׁכִינְתָּהּ, קְדִישׁ עַל
אַרְעָא עוֹבֵד גְּבוּרְתָּהּ, קְדִישׁ לְעָלְמָא וּלְעֵלְמֵי עֲלַמְיָא, יי צְבָאוֹת, מְלֵא כְלֵהָאָרְעָא
זִיו יְקָרָה: וְתִשְׁאַנְי רוח, וְאַשְׁמַע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל, בְּרוּךְ כְּבוֹדֵי מִמְקוֹמוֹ:
וְנִטְלַתְנִי רוּחָא יִשְׁמַעִית בְּתַרֵּי קַל זִיע סְגִיא דְמִשְׁבַּחִין וְאֶמְרִין בְּרִיךְ יְקָרָא דִּי
מֵאַתָּר בֵּית שְׁכִינְתָּהּ: יי | יִמְלֹךְ לְעָלְמָא וְעַד: יי מְלֻכּוּתָהּ קָאִם לְעָלְמָא וּלְעֵלְמֵי
עֲלַמְיָא: יי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבֹתֵינוּ, שְׁמֵרֵהּ־זֹאת לְעוֹלָם, לְיַעַר
מַחֲשָׁבוֹת לְכַב עַמָּהּ, וְהִתְלַבְּכֵם אֱלֹהֵי: וְהוּא רַחוּם | יִכְפַּר עוֹן וְלֹא־יִשְׁחִית,
וְהַרְבֵּה לְהַשִּׁיב אָפוֹ, לֹא־יַעֲלֵי בְּלִחְמָתוֹ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסֹלַח וּרְבִי־חַסֵּד
לְכָל־קְרָאִיד: צְדָקְתְךָ דָּךְ לְעוֹלָם, וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב, חֶסֶד
לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעַנּוּ לְאַבְתָּיִנוּ מִימֵי קֶדֶם: בְּרוּךְ אֲדֹנָי, יוֹם | יוֹם יַעֲמִס־לָנוּ,
הָאֵל יִשְׁוַעְתָּנוּ סֵלָה: יי צְבָאוֹת עֲמָנוּ, מִשְׁחֵלְלָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה: יי צְבָאוֹת,
אַשְׁרֵי אֲדָם בְּטַח בָּךְ: יי הוֹשִׁיעָה, הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנּוּ יוֹם־קְרָאֵנוּ: בְּרוּךְ הוּא אֱלֹהֵינוּ
שְׁבַרְאֵנוּ לְכְבוֹדוֹ, וְהַבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים, וְנָתַן לָנוּ גְּבוּרַת אֱמֶת, וְחַיֵּי עוֹלָם נְטַע
בְּתוֹכְנוּ, הוּא יִפְתַּח לָנוּ בְּתוֹרָתוֹ, וְיִשֶּׁם בְּלִבְנוּ אֱהִיָּהּ וְיִרְאֵתוֹ, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ
וְלַעֲבֹדוֹ בְּלִבְבֵי שְׁלָם, לְמַעַן לֹא נִיגַע לְרִיק, וְלֹא נִגְדַל בְּעֵלְוָה: וְכֵן יְהִי רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ, יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁנִשְׁמֹר חֻקְךָ בְּעוֹלָמֵי הַיּוֹם, וְנִזְכֶּה וְנַחֲיָה
וְנִרְאָה, וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה, לְשָׁנֵי יָמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלְיָמֵי יַעֲוֹלָם יִשְׂרָאֵל: לְמַעַן |
וְיִמְרָךְ כְּבוֹד וְלֹא יָדָם, יי אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֵדָךְ: בְּרוּךְ הַגְּבֵר אֲשֶׁר יִכְמַח בֵּינֵי, וְהִיָּה
יי מְבַטְחוֹ: בְּטַחוֹ בֵּי עַד־יַעַד, כִּי בֵּיהּ יי צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטַחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ,
כִּי לֹא־עֹזְבֵת דְרָשִׁיד יי: יי חַפְּזֵי לְמַעַן צְדָקוֹ, יִגְדִּיל תוֹרָה וְיִאֲדִיר:

החזן אומר חצי קדיש

בשעת תפילת נעילה נמשך אור עליון שהוא הנעלה ביותר מכל השנה ולכן זו התפילה היחידה שבה
אומרים ב"קדיש" "לעלא ולעלא" (=עליון יותר מעליון). כדי לשמור על מספר מילים מדוייק ומכוון, בגלל
תוספת המילה "לעלא" משמיימים את המילה "מן" שנאמרת ב"קדיש" רגיל בכל השנה ואומרים: 'מכל'.
יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. אֲמֵן: בְּעֲלָמָא דִּי בְּרָא כְרַעְתָּהּ וְיִמְלִיךָ מְלֻכּוּתָהּ, וְיַצְמַח
פּוֹרְקָנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. אֲמֵן: בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל,
בְּעֲנָלָא וּבְזִמְן קְרִיב, וְאֶמְרוּ אֲמֵן: יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וּלְעֵלְמֵי עֲלַמְיָא:
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקְדוּשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. אֲמֵן: לְעֵלָא וּלְעֵלָא מְכַל־בְּרַכְתָּא וְשִׁירְתָּא, תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא, דְאֶמְרִין
בְּעֲלָמָא, וְאֶמְרוּ אֲמֵן: אֲמֵן:

ב'תפילת עמידה' (המסתיימת בעמ' 50) עומדים במקום אחד. התפילה נאמרת בלחש ורק המתפלל שומע את המלים היוצאות מפיו. יש לצעוד שלושה צעדים לאחור, ומיד לשוב בשלושה צעדים לפניו ומצמידים את הרגליים זו לזו.

אֲדָנִי, שְׁפָתַי תִּפְתָּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

כורעים ומשתחווים בעת אמירת המילים "ברוך אתה ה'": במילה "ברוך" מכופפים את הברכיים; במילה "אתה" כורעים ומשתחווים בכפיפה; באמירת "אדני" זוקפים את הראש ומיישרים את הברכיים וחוזרים לעמידה רגילה.

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, הָאֵל הַגָּדוֹל, הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֵל עֶלְיוֹן, גּוֹמֵל חַסְדִּים מִלְּפָנֶיךָ קוֹנֵה הַכֹּל, וְזוֹכֵר חַסְדֵי אֲבוֹת, וּמְבִיא גּוֹאֵל לְבָנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

זְכַרְנוּ, חַיִּים. מֶלֶךְ חַפְץ בְּחַיִּים, וְחַתְּמָנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים, לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים:

באמירת ה' ים "ברוך אתה ה'" - כורעים ומשתחווים.

מֶלֶךְ עוֹן וּמוֹשִׁיעַ וּמִגֵּן. בְּרוּךְ אַתָּה יי, מִגֵּן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדָנִי, בְּחַיָּה מֵתִים אַתָּה, רַב לְהוֹשִׁיעַ: מוֹרִיד הַטָּל: מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחַסֵּד, מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, סוֹמֵךְ גּוֹפְלִים, וְרוֹפֵא חוֹלִים, וּמְתִיר אֲסוּרִים, וּמְקַיֵּם אַמּוּנָנוּ לְיִשְׁרָאֵל עַד עַד. מִי־כְמוֹךָ בְּעַל גְּבוּרָתוֹ וּמִי דוֹמֵה לָךְ, מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמְצַמִּיחַ יְשׁוּעָה:

מִי־כְמוֹךָ אֵב הַרְחָמִים זוֹכֵר יְצִיר לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וּנְאֻמָּן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים. בְּרוּךְ אַתָּה יי, מְחַיֶּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קְדוֹשׁ וְשִׁמּוֹךְ קְדוֹשׁ, וּקְדוּשִׁים בְּנֵי־אִיִּם יִהְיֶה סֵלָה:

לְדוֹר וָדוֹר הַמְלִיכוֹ לְאֵל, כִּי הוּא, לְבָדוּ, מְרוֹם וּקְדוּשׁ:

וּבְבֹן יִתְקַדֵּשׁ שְׁמֶךָ יי אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְעַל יְרוּשָׁלַם עִירְךָ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחְךָ, וְעַל מְכוּנְךָ וְהִיבָלְךָ:

וּבְבֹן תֵּן פַּחַדְךָ יי אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֵׂיךָ, וְאִימָתְךָ עַל כָּל מַה־שֶּׁבְרָאתָ, וְיִירָאוּךָ כָּל־מַעֲשֵׂים, וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים, וְיַעֲשׂוּ כְלָם אַנְדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבְבָם שְׁלָם. שִׁדְעֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשְׁלֵטָן לְפָנֶיךָ, עוֹ בִידְךָ וּגְבוּרָה בִימִינְךָ. וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל מַה־שֶּׁבְרָאתָ:

וּבְבֹן תֵּן כְּבוֹד יי לְעַמְּךָ, תְּהִלָּה לְיִרְאֵיךָ, וְתִקְוָה טוֹבָה לְדוֹרְשֵׁיךָ, וּפְתַחֲרוּן־פֶּה לְמוֹחֲלִים לָךְ, שְׂמַחָה לְאַרְצְךָ, וְשִׁשׁוֹן לְעִירְךָ, וְצַמִּיחַת קֶרֶן לְדוֹר עַבְדְּךָ, וְעַרִיכַת נֵר לְבֹנֵי־יִשְׂרָאֵל מְשִׁיחְךָ, בְּמַהֲרָה בְיָמֵינוּ:

אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה לְמַעַן הַרוּגִים עַל שֵׁם קְדוֹשְׁךָ:
 אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה לְמַעַן מְבוּחָים עַל יְחֻדְךָ:
 אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בְּאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל קְדוּשַׁת שְׁמֶךָ:
 אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ נָקוּם נְקֻמַת דָּם עֲבָדֶיךָ הַשְּׂפוּדִים:
 אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם לֹא לְמַעַנְנוּ:
 אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:
 אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים:
 אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא שְׂנֵקְרָא עָלֵינוּ:
 אָבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ הַיְיָ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וְחֶסֶד
 וְהוֹשִׁיעֵנוּ!

רגעי הפרידה מיום הכיפורים, הם ללא ספק רגעי השיא של תפילה בכוונה ותשובה מעומק הלב. לפיכך אומרים בהם בטוקים של רוממות הרוח, המבטאים את אמונתנו ודבקותנו בה' חיות בא"ל אחד.

בספר השל"ה מובא, שכאשר אומרים בסיום תפילת 'נעילה' את הפסוק "שמע ישראל" בקול רם ובכוונה גדולה, צריך כל אחד לכון בלבו על גשמי המלאה למסור את נפשו ממש על קדושת השם!

מי שמכין כוונה זו, נחשב לו כאילו הוא אכן מסר את נפשו, ועמד בנסיון של קידוש השם. החזן אומר את הפסוק, והקהל חוזר בתירו:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יְיָ אֱלֹהֵינוּ, יְיָ אֶחָד:

החזן אומר שלש פעמים "ברוך שם" – ואחריו אומר קהל שלש פעמים:

א בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ב בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ג בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

החזן אומר שבע פעמים "ה' הוא האלקים" – ואחריו אומר הקהל שבע פעמים:

א יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים: ד יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים:

ב יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים: ה יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים:

ג יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים: ו יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים:

ז יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים:

החזן אומר קדיש-שלום:

וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. אַמֵּן: בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ, וַיַּצְמַח פּוּרְקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. אַמֵּן: בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֶגְלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאַמְרוּ אַמֵּן: יְהֵא שְׁמַה רַבָּא מְבַרְךְ לְעַלְמֵי עֲלַמְיָא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלַּל שְׁמַה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אַמֵּן: לְעֵלְא וּלְעֵלְא מְכַל־בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא, דְאַמִּירֵן בְּעֶלְמָא, וְאַמְרוּ אַמֵּן:

בבית מדרשו של הרבי מליובאוויטש, וכך גם בקהילות חב"ד, נהוג לשיר כאן ניגון של ניצחון, כגון "לאמונתנו ושמחתנו על כך שזכינו ביום הדין לחתימה טובה".

אם תוקעים בשופר תקיעה אחת, ומכריזים בקול רם:

לַעֲשֵׂה תְּפִילַת הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַם:

סוגרים את ארון הקודש.

תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וְעֵינֵיךְ הוֹן דְּכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל, קְדָם אַבוּהוֹן דִּי בְּשִׁמְיָא, וְאַמְרוּ אַמֵּן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מְשִׁמְיָא וְחַיִּים טוֹבִים עֲלֵינוּ וְעַל כְּלֵי־יִשְׂרָאֵל, וְאַמְרוּ אַמֵּן: עֲשֵׂה הַשְּׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כְּלֵי־יִשְׂרָאֵל, וְאַמְרוּ אַמֵּן:

תפילת "קוה אל ה'" ו"עלינו לשבח" ותמונת את תפילת 'נעילה'

קוּהַ אֱלֹהֵי חַוּק וַיֵּאמֵר לְבָרְךְ, וְקוּהַ אֱלֹהֵי: אֵין קוֹדֵשׁ כִּי, כִּי אֵין בְּלִתְךָ, וְאֵין צוּר פְּאַלְהֵינוּ: כִּי מִי אֱלוֹהַּ מִבְּלַעַי יי, וְכִי צוּר זוּלְתֵי אֱלֹהֵינוּ:

אֵין פְּאַלְהֵינוּ, אֵין פְּאַדוּנֵינוּ, אֵין כְּמַלְפָּנוּ, אֵין כְּמוֹשֵׁעֵנוּ: מִי כְּאַלְהֵינוּ, מִי כְּאַדוּנֵינוּ, מִי כְּמַלְפָּנוּ, מִי כְּמוֹשֵׁעֵנוּ: גּוֹדֵה לְאַלְהֵינוּ, גּוֹדֵה לְאַדוּנֵינוּ, גּוֹדֵה לְמַלְפָּנוּ, גּוֹדֵה לְמוֹשֵׁעֵנוּ: בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ, בְּרוּךְ אֲדוּנֵינוּ, בְּרוּךְ מַלְפָּנוּ, בְּרוּךְ מוֹשֵׁעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ, אַתָּה הוּא אֲדוּנֵינוּ, אַתָּה הוּא מַלְפָּנוּ, אַתָּה הוּא מוֹשֵׁעֵנוּ: אַתָּה תוֹשֵׁעֵנוּ: אַתָּה תְּקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי־עַת לְחַנְּנָה כִּי־בָא מוֹעֵד: אַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אַבוּתֵינוּ, שְׁהַקְטִירוּ אַבוּתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פְּמִזֵּם הַקְטֹרֶת: אֵהֲצִירי בְּוְהַצְפָּרֵן, גִּהֲחַלְפָּנָה דְוְהַלְבוּנָה מִשְׁקַל שְׁבָעִים שְׁבָעִים מְנָה, הַמּוֹר וְוִקְצִיעָה, וְשְׁבֹלֶת נֶרְדַּח וְכַרְכָּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מְנָה, טַהֲקִשְׁט שְׁנַיִם עָשָׂר, יְקַלּוּפָה שְׁלִשָּׁה, יי קִנְמוֹן תְּשַׁעַה. בְּרִית בְּרִשְׁיָנָה תְּשַׁעַה קִבְיֵן, ייִן קְפָרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקִבְיֵן תְּלָתָא, וְאִם אֵין לוֹ ייִן קְפָרִיסִין מִבְּיַא חֲמַר חוֹרְיֵן עֲתִיק. מִלַּח סְדוּמִית רַבְעָה, מַעְלָה עָשׂוֹן, כְּלִי־שִׁהוּא: רַבִּי נִתָּן הַכְּבִלִי אוֹמְרֵ:

אף כפת הירדן כל־שהיא, ואם נתן בה דבש פסלה, ואם חפר אחר
מכל־סממניה חייב מיתה: רבן שמעון בן גמליאל אומר, הצרי אינו
אלא שרף, הנוטף מעצי הקטף, ברית פרשינה ששפין בה את־הצפרן,
כדי שתהא נאה; ויו קפריסין ששורין בו את־הצפרן, כדי שתהא עזה.
והלא מי רגלים יפין לה, אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני
הכבוד:

תנא רבי אליהו כל־השונה הלכות בכל־יום מבטח לו שהוא בן עולם הבא,
שנאמר, ויראות עולם לו, אל תקרי הליכות אלא הלכות:

אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא, תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, שנאמר,
וכל־בניו למוד ייִי רב שלום בניו: אל תקרי בניו, אלא בוניו: שלום רב
לאהבי תורתך, ואין־לנו מכל־יִי יהי־שלום בחילה, שלוח בארמנותיך: למען אחי
ורעי, אדברה־נא שלום בְּיָדֵי לְמַעַן בִּיתֵי אֱלֹהֵינוּ, אבקשה טוב לך: ייִ, עז לעמו
יִתֵן, ייִ ויברך את־עמו בשלום:

קדיש דררנו

יתגדל ויתקדש שמה רבא. אמן: בעלמא יִי ברא כרעותה וימליך מלכותה,
ויצמח פורקנה ויקרב משיתה. אמן: ברא ויביומיוכו וכתני דכל־בית
ישראל, בעגלא ובזמן קרוב, ואמרו אמן: יִי שמד־נא מברך לעלם ולעלמי
עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרום ויתעלה ויתגדל ויתהלל שמה
דקודשא בריך הוא. אמן: לעלא מן כל־ברכתא ועידתא, ויחמתא, ויחמתא,
דאמרו בעלמא, ואמרו אמן: על ישראל ועל רבנו. ועל תלמידיהו, על כל־תלמידי
תלמידיהו, ועל כל־מאן דעסקין באוריתא. די־באתרא תוין די בכל־תר ואתר.
יהא להון ולבון שלמא רבא חסדא ורחמין וחיון אריכין ומונא רויחא ופרקנא
מן קדם אבוהון דבשמיא, ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מושמיא וחיים טובים
עלינו ועל כל־ישראל, ואמרו אמן: עשה השלום במרומו, הוא יעשה שלום עלינו
ועל כל־ישראל, ואמרו אמן:

עלינו לשבח לאדון הכל, לתת גדלה ליוצר בראשית, שלא
עשנו כגויי הארצות ולא שמנו כמשפחות האדמה. שלא
שם חלקנו בהם וגורלנו בכל־המונם, שהם משתחווים להבל
ולריק: ואנחנו פורעים ומשתחווים ומודים לפני מלך מלכי
המלכים, הקדוש ברוך הוא: שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ,
ומושב יקרו בשמים מפעל, ושכינת עזו בגבהי מרומים. הוא

אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד, אֲמַת מְלַכְנוּ, אָפֶס זוּלָתוֹ, כִּפְתּוֹב בְּתוֹרָתוֹ, וַיִּדְעַת
הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל־לִבְבָךְ, כִּי יי הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מְפֹעֵל
וְעַל־הָאָרֶץ מִתַּחַת, אֵין עוֹד:

וְעַל־כֵּן נִקְוָה לָךְ יי אֱלֹהֵינוּ לְרֹאוֹת מִהֲרָה בְּתַפְאֶרֶת עוֹד, לְהַעֲבִיר
גְּלוּלִים מוֹזְהָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כְּרוֹת יַפְרָתוֹ, לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת
שְׁדֵי; וְכַל־בְּנֵי־בֶשֶׁר יִקְרְאוּ בְשִׁמְךָ, לְהַפְנוֹת אֱלִיךְ כַּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יִכִּירוּ
וַיִּדְעוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תְבֵל, כִּי־לָךְ תִּכְרַע כָּל־בְּרָךְ, תִּשְׁבַּע כָּל־לְשׁוֹן. לִפְנֵיךְ
יי אֱלֹהֵינוּ יִכְוָה וַיִּפְלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יִקָּר יִתְגַּו וַיִּקְבְּלוּ כָלֶם עַל־יְהִים
אֶת־עוֹל מִכּוֹתֶיךָ, וְתִמְלֹךְ עַל־יְהִים מִהֲרָה לְעוֹלָם וָעַד, כִּי הַמַּלְכוּת
שְׁלָךְ הִיא, לְעוֹלָמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד, כִּפְתּוֹב בְּתוֹרָתְךָ, יי | יִמְלֹךְ
לְעוֹלָם וָעַד: וְנִאֲמַר, וְהִיָּה יי לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יי
אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד:

קדיש יתום

וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. אֲמֵן: הַעֲלֵמֵנוּ יי בְּרֵא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ,
וַיַּצְמַח פּוֹרְקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. אֲמֵן: וַיִּיכּוֹן וַיְכַוּמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל, בְּעִנְיָא וּבְזִמְן קָרִיב, וְאִמְרוּ אֲמֵן: יְהִי רַבָּא מְבָרַךְ לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי
עוֹלָמֵיָא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּשְׁאֵא וַיִּתְעַלֵּה וַיִּתְהַלַּל שְׁמֵהּ
דְּקוֹדֶשָׁא בְּרוּךְ הוּא. אֲמֵן: לְעוֹלָא מִן כָּל־בְּרִכְיָא וְשִׁירָיָא תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא,
דְּאִמְרוּ בְּעוֹלָמָא, וְאִמְרוּ אֲמֵן: יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן יָמֵינוּ וְחַיֵּי מְזוּכָיִם עֲלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אֲמֵן: עֲשֵׂה הַשְּׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא עֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אֲמֵן:

ומוסיפים פסוקים אלו:

אֶל־תִּירָא מִפְּחַד פְּתָאִם, וּמִשְׁאֵת רִשְׁעִים כִּי תִבָּא: עֲצוּ עֲצֵה וְתַפֵּר, דְּכָרוּ דְכָר וְלֹא יָקוּם
כִּי עֲמָנוּ אַל: וְעַד־זִקְנָה אָנִי הוּא, וְעַד־שִׁיבָה אָנִי אֶסְבֵּל, אָנִי עֲשִׂיתִי וְאָנִי אֲשֵׂא וְאָנִי
אֶסְבֵּל וְאִמְלֹט:

אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את־פניך:

עם סיום תפילת נעילה נהוג לומר את וקורא תשעת פרקי תהילים, מפרק קמב עד פרק קנ.
בכך מסתיימת אמירת כל ספר התהילים על פי חלוקה מיוחדת שהחלה מראש־יחודש אלול.
חלוקה זו נקבעה על ידי הבעל־שם־טוב הקדוש.
נשארים בבית הכנסת לתפילת ערבית, (תמצא בסידורים לכל השנה) אחר כך מבדילים על
היין. נוהגים לקדש את הלבנה במוצאי יום הכיפורים.
מנהג יפה להתחיל להתכונן, בדיבורים או במעשים, לקראת חג הסוכות.

גמר חתימה טובה לשנה טובה ומתוקה.